

Оповідання (збірник)

Автор:

[Марко Вовчок](#)

Оповідання (збірник)

Марко Вовчок

«Пані наша була не перволіток та й не яка стара; а з себе була висока, огryдна, говірки скорої, гучної. Вбиралася шпетненько – шнурочок до шнурочки, гапличок до гапличка. Ходить, було, як намальована...»

Марко Вовчок

Оповідання (збірник)

Ледащиця

|

Пані наша була не перволіток та й не яка стара; а з себе була висока, огryдна, говірки скорої, гучної. Вбиралася шпетненько – шнурочок до шнурочки, гапличок до гапличка. Ходить, було, як намальована.

І в кімнатах у нас було гарно: вичищено, вилощено, покрашено, – і кріслечко, і столичок, усе як слід, по-панські. Було, пані кам'яних цяцьок понаставляє, чарочок, мисочок з зеленого, з червоного скла. Був у неї і собака з міді кований, і зайчик череп'яний, мережані ушка. Все те ні до чого, а вкупі воно блищить і на

очі навертається, і рябіє – аж б'є. А найдорожча штука-висів у неї на стіні пан мальований, чорнявий, як жук, а хмурий, як ніч, з золотими перснями на руці, – ії батько покійний, князь вельможний. Хто, було, не прийде до панії з гостей, кожному пані оповістить: «Се мій татонько покійничок!»

Знала вона, як з ким поводитись, як заговорити, як глянути, зітхнути. Прийде якні-небудь бідолах, то вона йому гучно говорить: «Це мій батько – князь!» Другому, пихатому, багачеві, зітхаючи: «Ото, як мій батенько живий був, – ось із його малювання, – не знала я біди!» А третьому, щирому й молодому хлоп'яті: «Що, – каже, – те світове – і вельможність, і багатство? От був мій панотець – князь, великого чину дойшов...»

Отже, то сяк, то так, а кожному розкаже, що вона князька дочка. А про те не згадувала, як жукуватий князь прогайнував усю батьківщину, зоставив ій тільки будинок невеличкий у місті з садочком і двором, бо то була ії материзна – того вже не зміг прогайнувати.

Чотири кімнаточки було круглењьких в тім будинкові: створчаті вікна, рундучок з піддашшям. За будинком садочек густий, старий вже. Зелений двір травою високою поріс; од воріт дві стежечки по йому бігло узеньких: до будинку одна, друга до хати. Серед двору гілляста яблуня стояла.

Половину будинку пані оддавала якимсь паничам під найми; ще й столувала іх, – з того й жила, небога. А чоловік ії десь далеко служив; ми його й не бачили. Та й панії було байдуже.

Паничі скучати ій не давали: щодня, щовечора з нею бавились, то в карти грали, то пісенько співали...

Не гадки нашій панії по такому життю...

II

Мене ій подаровано. Я родом із Глущиши; була колись Іваньковських панів... Жила я в батька-матері, – боже мій милий! Тепер спогадаю, як-то жилося тоді мені! Оженився наш пан, і взяли мене на вслугу до молодої панії. А вона, ся вже моя пані, у пригоді якось ій ставала. Гостює, було, місяць або й більше, догоджає

ій. От як стала вона жалкуватись:

- Що мені робити? Нема слуги! Чи не дасте ви мені яку з ваших?

- Чому ні? Беріть собі, котру схочете.

То вона і взяла мене, і завезла з собою од роду мого, од родини. Без мене і батько і мати померли; без мене рідувесь перевівся. Зосталась я сама одна у світі.

Жила я в панії років з п'ять. Спершу я сама була в неї, а далі, як уже столовників завелося багато, пані взяла свою кріпосну молодицю з дочкою. Доти пані іх держала у якихсь приятелів своїх, бо в неї, окрім сього двору, не було ні садиби, ані кроку землі своеї: усе спродане, – тільки оцю молодицю з дочкою до вслуги ій придано. Князь то так, панотець її вельможний, похазяйнував. Далеко десь були вони завдаті, і довго пані виважала, поки зважилась іх до себе забрати. А вони ще якось були з вільного роду, козаки, чи що: якось-то ними князь той жукуватий неправдою завладав, то й опасувалась небога держати іх у місті, щоб не збаламутились за вільність Проти неї, зайшовши у ради, в совіти з городянами.

Молодиця звалася Чайчиха Горпина, дочка – Настя. Не великомовна була та Чайчиха, не привітна: якась хмара повила ії навіки. Чи пані свариться, чи б'e (бо хоч пані і не зла була, а все часом попоб'e), чи сам спідницю дарує або хустку – Чайчиха прийме усе мовчки й одійде. Работяща, покірна людина здається з неї, поки не глянеш на ті брови здвигнуті, чорні, на ті очі ямкуваті, огнем блискотючі.

Якось було мені смутненько. От я й плачу собі, сидячи на лавці. Звісно, чоловік і в щасті, то часом смуток обіймає – не то що нам. Воно кажуть: привикнеш!.. Ні!.. Втомуишся терплячи, то й здається тобі, що все тобі байдуже, – та разом прокинеться лиxo. Часом одно слово... А що ви думаете? Часом бійку забудеш у годину, а якесь там слово гірке вразить тебе до самого серця, – місяці, роки пам'ятатимеш...

Сумно мені було, і перемовити щире слово ждалося. А Чайчиха коло печі порається.

- Горпино! – кажу. – Ось я журюся, я плачу, а ви все однакові. Так вам, мабуть, бог дав!.. Певно, що й ви лиxo знаєте?

Вона скинула на мене чорними очима, немов питала, яка в мене думка, та й одказала:

– Чому ні?

– Господи! – кажу знов. – Як я колись молодого віку жила в батька, в матері!

– А я, – каже, – вік ізвікувала, усе тягаючись по чужих дворах.

Та й змовкли ми.

– Ви сиротою зосталися змалку, Горпино? – знов питаю.

– Ні, мене взято з сім'ї маленькою. Батька й матір ледве зазнаю. І вони чи пізнали б, упослі мене побачивши!.. Та не бачили – вмерли.

– А чоловік ваш, небіжчик, звідки був родом?

– З того села, де я жила з панами, з Горієвки. Дворак був.

– І довгенько ви жили з ним?

– Півроку.

– Господи! І не нажилися! Що ж то йому за лихо сталося?

– Сп'янчивсь і вмер.

По сім слові вийшла з хати, і вже ніколи я до тієї речі з нею не верталась.

III

Було надвечір одробимось, пані куди в гостину піде, – сидимо коло воріт. То з тим перемовимо, то з другим, – спитаемо, привітаемо, а Чайчиха мовчки сидить.

Настя щебече з сусідчиною дівчиною. Жила проти нас міщеночка. Сирітка була, Кривошиенкова звалася. Така славна дівчина була! Очі в неї були ясні, коси довгі, великі, чорнорусі, а личко – як яблучко. Було, як не побачиш, весела собі, щебетлива, і голосочок був у неї – наче струмочок прудко біжуний. Дуже вони з Настею любилися: як сестри рідні – все, було, вкупці. Діла небагато в Насті: ще тоді вона тільки з дітей виходила; от собі й щебечуть щебетушечки. А Горпина все сама, все мовчить.

– Горпино! – кажу, – чому ви хоч з дочкою своєю не поговорите? Веселіш вам було б...

– Яка ще з нею мова? Вона ще дурна, нехай перше розуму дійде.

– А на мене, – говорю, – то я б із малою дитиною розмовляла. Нехай мені спочує абихто! Свої думки-гадки повимовляю, поплачу...

– А дитина то п'ятому, десятому оповіщатиме, яке ваше горе... На те воно молоде в бога!

– Що ж! – кажу; – добрий чоловік пожалкує!..

На те мені Чайчиха нічого не відказала.

А дівчина в неї була хороша, як квітка. І така вона була якась палка, чующа... Вже, було, як зажуриться чим, то аж занедужає; як же весела – що то за жарти, що в неї за пісні, за вигадки!.. Шамка, легка, станом струнка, волосом чорнява, а що вже очі! Там були такі, що й без мови говорять. От інше то поплаче собі тихенько, зітхне, та й годі; а весело – всміхнеться. Ні, воно було у горі, то сльози виплаче, у радощах – сміх висміє. Що спочує, то з самої душі, з самого серця, широго, киплячого... От і росла вона, і виростала.

IV

А Чайчиха щодалі, усе вона хмурніша – от мов хмара чорна. І замічати я стала, що вона почала кудись ходити. Увечері пізно якісь до неї люди приходять, і довго вона з ними говорить. Я собі мовчу, в неї не питаю. Коли одного дня – бачу, іде у двір чи москаль, чи хто його зна, – з червоним коміром, такий пикатий, усатий, і

питає, чи дома пані. От я кажу: «дома», а сама – зирк: Горпина стоїть на хатньому порозі біла як хустка і проводить того москаля очима. Я аж злякалась. До неї: «Що вам, Горпино?» Вона тільки мені рукою махнула.

Оддав той москаль бумагу якусь панії. Вона ж, як прочитала, розгнівалась, стривожилася. Написала щось і дала тому москалеві. Він поніс. Незабаром прийшов якийсь пан-черевань, і стали вони удвох із панією радитись. Пані так і сипле словами, і хусточкою очі обітре, і руками сплесне. Дала йому гроші. А він усе слухав, брови піdnімаючи та по кріслечку нігтями стукаючи. Гроші взяв і, сковавши в кишеню: «Не бійтесь, – каже, – нічого не бійтесь!» Пані йому дякує, до воріт проводить і там дякує. Приходжу я та й розказую Горпині.

– Що се таке?

А вона тільки зуби зціпила та простогнала ніби: «Знала я, знала!»

Я нічого не розумію. А тут приходять якісь судовії два панки.

Веліли Горпиністати перед себе, а самі сіли.

Один табаки понюхав, другий хусточкою обтерся, та й питаютъ.

– Ти, молодище, вільності шукаеш?

А вона:

– Я.

– Попадешся у біду, дурна! Лучче служи своїй панії та роби.

Вона мовчить.

– Чуеш? Розуміш?.. Гляди ж, шануйся! Не зводь напасті на себе! Почуємо іще – негарно буде!

Та й пішли.

Хочу я ій слово сказати... та гляну на неї – не вимовлю. Сіла вона та голову на руку скосила. Не плаче, не тужить – як замерла!

І Настя тут стоїть; задумалась і на лиці міниться.

V

Господи, як вже сварилась пані на Горпину! І на очі її не пускала тижнів ізо два. А Настя мені якось і каже:

– Так от чого матуся така думна ходила!.. Ось чим журилась! Отож вона мені, маленькій, було, розказує про наших батьків вільних, та й сама волі забажала! Веселіша вона тоді була, – каже, а сама задумалася, зажурилася, – не така, як тепер... Розказує, було, мені прядучи казки, як наші батьки вільними козаками по Дніпру жили, і пісень гарних про ту старовину співала.

А я ій говорю:

– То чого ж се ти й собі, Настусю, усе думаєш?

– Та все мені, – каже, – давня воля сниться, чогось мені невпокійно: усе чогось дожидаю, сама не знаю чого... І думки моі мішаються, і сон мене не бере; а засну – все сниться, що на волі!..

VI

А Настя вже шістнадцятий рочок починає. Пані гаптувати її учить, шити: розумна, жвава вона, швидко й навчилася – на свою голову: пані зраділа та чужу роботу почала брати. Було, кому треба, вона погодиться: «Маю тут сусідку-молодицю; вона гарно шие», та й дасть Насті пошити. І добре гроши вона брала, й багато роботи ій давали. Настя сиди та ший. А воно таке молоде, юна ще така, а в неї ще серце од кожного слова кипить, в неї ще думки рояться веселі дівочі, ще б молоденькій порозкошувати, по зелених садках тихими вечорами, красними зорями побігати, любих речей, проти місяця стоя, послухати. Ну, що ж робить! Інша, кажу, поплакала б та й сумирилась. Настя не така вдалася. Скільки вона сліз вилила, боже мій, світе мій! Станула як віск. Ясні очі веселі стемніли, і стала

вона похмуря, як її мати.

VII

Якось пані пішла в гостину і нікого з столовників дома не було. Ми з Чайчихою, упоравшись у хаті, пішли до Насті. А Настя шила у паниному покої. Увійшли, а дівчина, затулившись руками, ридає-ридає! аж задихається.

- Що тобі, Насте? - питало.

А Чайчиха тільки глянула на дочку, нічого не сказала й сіла.

- Що тобі?

Настя мені в вікно показує, на улицю киває.

- Що там, голубко?

- Там люди! - покрикнула. - Живуть, ходять собі, на божий світ дивляться, а я отут над чужою роботою пропадаю.

- О, пташко! - я вмовляти. - Хіба в іх горя немає, в тих людей!

- То що - горе? Я горя не боюся... Мені гірше: я не знаю ні горя, ні радощів; я мов камінь тут каменію!

Гляну на Горпину, а вона сидить, слухає, наче ій ся пісня відома, - і головою не поведе.

Зітхнула Настя важко, обтерла сльози дрібні та й каже:

- Сядьте близченько, мамо! Погомоніть, тіточко, розговоріть мене.

Що тут мені ій говорити!

– Ти, Насте, не журися, не плач... А вона, не вважаючи, не слухаючи, як кинеться до матері, як ухопить її за руки:

– Мамо, мамо! Скажіть мені словечко, скажіть! Моя душа переболіла... мое серце схне!

– А що я тобі казатиму, дочко? – заговорила Чайчиха похмуро. – Поради нема! Коли тут хтось – шам, шам!

– Пані, – кажу, – пані!

А вона в двері.

VIII

– От, – крикне пані, – який собор! Аби я з двора, то й не питай роботи!

Бере сорочку в Насті, дивиться:

– Та ти й не шила, мабуть, нічого, га?

– У мене голова болить, – одказує Настя понуро.

– А гав ловити, то в тебе й не болить тоді голова?.. Ледащице! У матір удалася! Може, й тобі на волю заманулось? Ось я вам дам волю!..

А сама на порозі стоїть, не дає й нам з Чайчихою пройти.

– Я її годую, я зодягаю, я її на світі держу, а воно, ледащо, мені робити не хоче!

– Може, собі роблю? – каже Настя, да так-то вже гірко каже тії слова. – Може, собі заробила що?

– Ти мені смієш так одвітувати? Я ще тебе не вчила! – та й стала її бити.

– Бийте, бийте, – покрикнула Настя, – та й за се кажіть дякувати!

– Мовчи ж! Мовчи! А то буде на ввесь вік тобі лиха!

– Нехай буде!

Гляну я – пані у гніву, розгорілась. Гляну на дівчину – бліда, грізна, сама розпач гіркая! Гляну на Чайчиху – хмара хмарою!

Та, на наше щастя, столовники надійшли. Пані випхала тоді Настю за двері.

– От життя мое! – жалкується. – Яке ледащо, та й те грубить мені. А за що? Що не школено по-хазяйській, не бито, як у інших. О, мій татонько! – зиркав на мальованого князя, а в самої очі такі зробились, як у його, в самої така морщина між бровами. – Чи думав ти, чи гадав, що твоя доня – княжна – мусить із тою негіддю поганитись, клопотатись!

А столовники ій:

– Та годі вам клопотатись! Чи стоіть того ледащо, щоб ви себе турбували? Нумо вечеряти!..

Життя наше, життя! Молодого віку робиш-робиш, а сам в убожестві, в ганибі, – і такенъки старість нахопиться... По чім вас, молоді літа, згадувати?..

IX

І вже в нас у хаті ні мови, ні говорки. Чутно з покоїв, як там сміються, говорять, жартують голосно.

Пані, було, на картах столовникам долю вгадує або що розказує, іноді співає, – і все про якогось друга милого співає: «Чому друг не любить, забуває, чому не буває...» Себто свого пана згадує, чи що...

А в нас тихо. У печі палає. Я в кутку, Настя у другому, понура. Чайчиха коло печі, як хмара, хибається, робить.

Убіжить, було, сусідочка-дівчина до Насті:

- Настусю, йди-бо до нас! Поговоримо... Чого така смутна? Коли вже тебе пані не пускає, то ти тим не журись; а ось як годинонька вільна, то собі й погуляй, надолужи, що втеряла!

- Не надолужу, сестрице, не надолужу! - скаже гірко так, аж та, весела щебетушечка, голівку схилить, зітхне і змовкне.

Коли ее так уже почалося: як вечір, то й нема Насті. І так було не два, не три вечори.

Одного вечора ми й спати полягали – ії нема. Удень ії не бачили: робила при панії, а ввечері знов зникла. Не лягла Чайчиха, сидить і дожидає дочки. І я собі не сплю: сумно мені такенъки, мати божа!

І от іде вона вже вночі, вже зорі поперед нею мерхнуть. Іде вона, а мати стріча й питает:

- Де була, дочко?

А голос у самої, як струна перебита...

- Не питай мене, моя мати! Не питай! – одкаже ій Настя. І задзвеніли слова ії по хаті, як плач...

І почне Чайчиха:

- Що се ти робиш, дочко? Що ти собі задумала? Чи не на мою голову безталанну?

А дочка лягла; лежить – німа, мов убита.

- Де ти була? Де ти була, дочко? Ні просьби, ні грозьби не чує – німа.

На другий день увечері Чайчиха біля воріт зажидає. Вибігла дочка, вона ії за руку:

– Куди йдеш? Вернись!

Завернула, привела до хати, і цілісінький вечір просиділа Настя у кутку, руки схрестивши, дивлячись у землю, слова не промовивши.

І вже так пішлося: аби мати не доглядала – дочка втече. Як вже не просили, як не благали – нічого не сказала. Ми й слідком за нею слідкували, – іде вона, оглядається, а заглядівши, що ії доганяють, побіжить, як полетить на крилах: не дожене і молоде, не то що підбита мати або й я. Ані сліз, ані слів не чує, не вважає.

Як-то сумно було в нас у хаті! Як-то тихо, глухо!.. По тижнях слівця, було, не промовимо любого. Я було й хочу озватись до матері або до дочки, – не зважуся, хіба тільки подивлюсь на іх.

Одного вечора сидимо ми з Чайчихою в хаті. Пани вже спать полягали, усе тихо. Насті нема. Довгенько сиділи ми. Тільки й чути, як вітер у садку зіллям колисає та соловейко свище-щебече.

Коли знеобачка Настин регіт почувся. Аж ми іздригнулись. Я злякалась... А Настя розчахнула двері з гуком, стала на порозі й сміється. В хаті каганець ледве-ледве світив. Стоїть вона така червона, очі горять! Стоїть і сміється. Мати проти неї стала, дивиться. І от Настя почала... та так весело, що мені сумно-сумно:

– Матусенько моя! Мабуть, ви мене дожидали? Ось дочка прийшла... Чого дивитесь, мамо? Хіба мене не пізнали? Се я... Мені весело...

Та ступила й захиталась... Боже мій! Світе мін! Се ж вона п'яна!

Хитаючись, прийшла до столу й сіла.

– Ну, моя матінко! Ізнайшла вже я чоловіка, що мене визволить... Напевно вам говорю, що визволить... Будемо вільні, станемо жити, на самих себе робити, будемо за його богу молитись... Хоч він тепереньки й зневажає мене і од людей

мене не криє... та нехай! Я йому, матінко, дякую, я йому, матінко, низенько кланяюсь у самі ноги... Він бумагу мені напише... Пані не має права жодного на нас! У неї землі, мовляв, немає... Ми ж, моя матінко, козачого роду... Як-то нам застряти у неволі вічній... Ні, він нас визволить... і її визволить (на мене вже). Весело мені, як-то вже весело, мати моя рідна!.. А засмучуся - він грошей мені даст... я горілки куплю... і зорі ясні в голові в мене світять!..

І так-то вона говорить і сміється, а Чайчиха тільки слухає, не зводячи з дочки очей похмурих...

Заснула Настя, на стіл схилившись... і каганець ізгас... Темна іх ніч покрила.

XI

І з того часу щовечір вона було й п'яна; а вирве вдень годинку, то і вдень уп'ється. Постерегла й пані: гнівалась велико, соромила її і матір: «Ти - мати: чому не впиняеш?»

Замикали Настю - вона, було, таки втече; чи дверима, чи вікнами, а втече. Лاء пані, б'є, а вона було:

- Нехай, нехай! Уп'юся - все забуду, весело буде!

Чого вже пані не робила! Було як ще твереза Настя, то пані умисне її перед столовниками соромить: «От дівка, от золото, от ледащиця!»

А Настя ніби й не чує. Сміються вони, і вона ще всміхнеться. Втомилася вже й пані сердившись: «Хоч удень же роби мені добре, ледащо! Нехай тобі всячина!»

Замикає, було, удень її, стереже, а ввечері тільки пустила, - вона й зникне до ночі.

XII

Найшлася в Насті дитинка... таке-то малесеньке, сухесеньке, слабеньке!

Як забачила його Настя: «Дитино моя! Лихо мое!» – застогнала і, затулившись руками, заплаче. А давно вже вона не плакала... Я боюся, що Чайчиха, думаю, вже на дочку не дивиться, то й дитину не привітить, та підношу до неї тихенько.

– Бог... – кажу, – дитинку нам бог дав!

Вона взяла дитинку на руки й дивиться пильно й журливо, і понуро... Дивиться, дивиться, поки аж слози в неї покотилися. «Горе, – каже, – горе да горе...».

Я й собі кажу: «Горе!» плачуши. Отак ми народженця привітали – сумом та плачем!

І росло ж воно трудно та болезно: усе нездужає, та нездужає, та квилить. А Настя стала більш іще пити. Як п'яна, то, було, ще заговорить до мене і дитину попестити, пожалує: «Дитино моя! Чому твій тато не прийде одвідати?.. Шкода його дожидати: не прийде! Що йому? Він і не спитає ніколи... А ти мене, янголятко, не клени». Отакі, було, слова промовляє, а сама до дитини всміхається і ладки ій б'e. Б'e ладки, – сумно було дивитись: дитина мов неживенка, а вона з нею грається... Як же твереза, то зроду не підійде до дитини, не гляне – біжть геть. Ми вже ту безталаночку молочком напували.

Одного разу, як не пустили Насті два дні, чи що, господи! Билась вона, кричала, наче ії гарячим залізом пекли: «Ой, пустіть мене, пустіть! Або з мене голову здійміть! Змилуйтеся! Мучите мене нащо й про що? Я п'яниця вічна... Помилуйте мене, пустіть! Уп'юся я, свое лихо засиплю... А в тверезоі – лихо обік мене сидить, лихо мені в вічі дивиться!»

А пані все не велить пускати та жалкується столовникам: «Які сі люди п'яниці! Мабуть, вони вже іншу істоіу мають, не таку, як у нас... Гляньте – молодесенька, а вже впивається! Ледащиця, та й годі!.. Пхе! А дитя свое зовсім занедбала, – пропадає дитя».

А вони вже ій на те: «Страх! У цих людей ні сорому, ні совіті, ні душі десь немає!»

Да так і судять собі, смачненько вечеряючи або так бавлячись.

XIII

А дитинка тихо дійшла... одного ранку приходжу я її попестити, нагодувати; входжу - у хаті темно, бо надворі нахмарило, далеко грім одгримує, вітерець заліг десь, тиша...

Входжу, дивлюсь, а дитинка вже очицями поводить. Я до неї кинулась, перехрестила. Воно зітхнуло разочок, і душечка її одлетіла... Ні Чайчихи, ані Насті не було дома. Я дитинку обмила, прибрала, стіл заслава і на столі її положила. Збігала - свічечку купила, засвітила в головках... ручечки їй зложила...

Прийшла Горпина, перехрестила, поцілувала холодну онучечку і довго стояла над нею, довго. Прийшла й Настя, весела й п'яна.

- Що се таке? - каже. - Дочка моя вмерла? Дочки, дочки малая! Рученьки мої холоднісінькі! Личенько мое прив'яле! - сама бере її за ручечки, цілує, у голівку цілує. - Яке ж німе! Колись-то квилило тихенъко - тепер німе... Так оте ти вмерло?.. Добре, донечко, добре! Їй же богу, добре!

А сама слізьми обсипається, наче й горює, й радіє чогось разом.

Коли схопиться хутенько:

- Горілки треба, горілки! Люди будуть: ховати дою прийдуть!.. Чи прийдуть же? Що ж? Все треба горілки... Побіжу!

І побігла, і до ночі не верталась. А ми тут розгорили труночку, прибрали, зіллячком уквітчали. Уночі Настя вернулась. Знов дитину за ручечки брала, знов у голівку цілувала. Коло труночки й звалилась, і заснула, і все: «Добре, добре, ій же богу, добре!» Все те слово промовляла.

А вранці проکинулась, побачила труночку, - іздригнулась, збліла.

- Умерла! - промовила, наче вона того й не знала, забула. До дитини, а я її одводжу:

- Насте! Насте!

- Пустіть! - гримнула. - Нехай подивлюсь! Я ще не бачила її досі, до самої смерті її...

Дивилась-дивилась, якось тихшала все, ніби сумирялась, та й вийшла з хати.

Ми й поховали дитинку - її не було; а потім, як уже прийшла, - прийшла того вечора твереза і біла-біла, стомлена така прийшла, - нічого в нас не питала... Після цього ще гірш запила.

XIV

Не день же й не два таке життя велося... матінко, два роки! Коли Настя разом покинула пiti, нікуди й кроку з двора не йде; а сама така тривожна! В лиці міниться, здригається, труситься, - от начеб вона собі смерті чи... волі ждала! Питаю - мовчить. І так три дні. На третій день увечері промовила слово: «Обманув!»

- Насте, голубко, - кажу ій, - що тобі таке? Скажи ж мені, моя безталанна!

- Що мені зробити? Я піду до його, піду... Або я його з світа зведу, або сама зійду. Він мене впевнив, що в понеділок волю пришле... Піду, піду, хоть задушу його... Може, полегшає вирвалась у мене з рук та й побігла. Я за нею, сама старій кричу: «Лихо, горе буде!»

А стара тільки головою кивнула, ніби й не ждала іншого.

Біжу я та кричу: «Насте, Насте! Пожди мене! Я з тобою хочу йти... Я тобі поможу у всьому».

Не слухає, біжить. Мусила я додому вернутись.

Нема Насті до ночі; нема уночі; не прийшла і вдень. Посилала пані шукати. Шукали ми, не знайшли.

Коли так, на другий уже день, в обідню добу, іде вона і два москалі її проводять.

Кинусь я до них:

- Голуби мої сизі! Що ви з нею робите?

- От баба здуріла! Певно, всі ви дурного роду! - каже мені сухенький, жовтенький москалик, розмахуючи бумагою. - От і ся, - на Настю показує, - тут ій воля, тут би ій вибрикувати, а вона останній розум згубила.

- Яка воля? - питаю, не розуміючи.

- А вже ж вільна буде! От яка!.. Вже порішили. Який панич гарний за неї просив!

А другий москаль:

- Еге! За стару не попросять! Пропадай стара!

І жартують takenky межи себе. А Настя йде біла як хустка, ні журлива, ні весела, - от мов з каменю.

Вибігла Чайчиха. Кажу ій - віри не йме і слухати не хоче. А пані перелякалась: то за тим знайомим шле, то за другим, плаче, ради просить, жалкується. А ми чекаємо - ждемо: чи смерть, чи воля бідолашним буде. Колотилося в нас takenky аж тиждень. Зовсім уже порішили, що ми вільні, а все пані пускати нас не хотіла - та мусила вже.

От як зібрали нас в останній раз та об'явили, що ми всі вільні, у руку бумагу дали, вийшли ми за ворота панські, - як заридає тоді Чайчиха!.. Ридає, ридає так, господи! Та тільки приказує: «Ой, світе мій, світе мій милий, світе мій красний!»

Зійшлися сусіди, товплються на улиці, оступили, поздоровляють нас, самі з нами плачуть, а нас умовляють.

А Чайчиха ім на те:

- Сестриці! Брати! Родина! – так-то вже величає іх! – Не бороніть – нехай поплачу! Я двадцять років не плакала!

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: <https://tellnovel.com/ru/marko-vovchok/opovidannya-zb-rnik>

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочтайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)